

[Aksel Larsen.]

steren Uret, vil han sikkert korrigerer mig. I denne Artikel, som i hvert Fald ikke helt tilfældigt kan være kommet ind i hele den socialdemokratiske Provinspresse, men som vi mærkelig nok endnu ikke har set i den københavnske Presse, erklæres, at man ikke staar fremmed over for disse Tanker, og man vender sig endelig til Det konservative Folkeparti og spørger, om det ikke kunde tænke sig at være med.

Jeg fatter ikke rigtig denne Tale, og jeg fatter heller ikke, at Statsministeren til Ingeniør Højgaard kunde sige, at Forslaget om Samlingsregering jo maa overvejes. Der er ikke noget at overveje her. Landet befinder sig ikke i en saadan Krise og Nød, at man med Djævlens Vold og Magt skal forene modstridende Principper i en Regering, der ikke kunde blive andet end Grød. Landstingsvalgets Resultat kan under ingen Omstændigheder tilsige Regeringen at forlægge Tyngdepunktet i Regeringen til højre ved at give Det konservative Folkeparti, og muligvis ogsaa Venstre, ved at give det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og Landstingsmand Hauch Medindflydelse direkte paa Regeringen. Det er ikke den Vej, vi skal ud. Nej, Udvejen af mangfoldige Vanskeligheder ligger i en Krisepolitik, saaledes som Regeringens egne Vælgere ønsker den, og saaledes som Flertallet af Danmarks Landbrugere ønsker den, og den Krisepolitik er mulig.

Det er jo en Kendsgerning, at der slides temmelig stærkt paa Tilliden i Folket nu om Stunder. Der er i sidste Rigsdagssamling vedtaget 113 Love, det skal vi ikke benægte, men hvor er Sporene af dem? Mærker Befolkningen, at Vilkaarene er blevet lettere? Gaar den økonomiske Udvikling i en anden Retning end tidligere? Nej. Derfor svækkes Tilliden hos Regeringens Vælgere, derfor gaar der Opløsning i Rækkerne, og derfor er det baade af Hensyn til Regeringspartierne selv og af Hensyn til Helheden ubetinget nødvendigt, at man nu skrider til Handling, at man faar en Plan for Regeringens Arbejde, og at man ikke nøler.

Det er muligt at gennemføre en Krisepolitik, en Forfatningspolitik herhjemme, som gavner den arbejdende Befolkning og heler de værste af de Skaar, Krisen hidtil har slaaet. Der udkræves naturligvis, at Regeringen ogsaa har fornødent Mod til at gennemføre en saadan Krisepolitik. De gavnlige Følger vil ikke udeblive. Jeg anser det for rigtigt, at Danmark i højere Grad end mangfoldige andre Lande har

Mulighed for at skabe Tilstande som dem, der synges saa kønt om — jeg skal ikke følge Eksemplet og bruge Sangstemmen —, at faa har for meget og færre for lidt.

Hvor vidt Udviklingen skal gaa i den Retning, afhænger af, hvorvidt Regeringen vil holde op med at blinke til de reaktionære og gaa ind paa deres Invitationer om Samarbejde, hvorvidt Regeringen faar det fornødne Mod til at handle i Henhold til sit eget Program, sine egne Tilhængeres Ønsker og sine Løfter fra forud for Landstingsvalget. Hvis Regeringen virkelig fører en saadan Politik, vil den være sikker paa Befolkningsflertallets Tilslutning, og saa vil alle Reaktionenens Stormløb mod den og alle Reaktionenens Forsøg paa at gennemtvinge en yderligere Flaaning af Arbejderbefolkningen her i Landet mislykkes.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem (Aksel Larsen) udtalte, at Grundlovens § 55 forbyder Rigsdagsmænd at holde deres Løfter til Vælgerne. Jeg finder dette at være en meget uheldig Fortolkning af den paagældende Paragraf.

Schmidt: Der er ikke vigtigere Spørgsmaal for et Lands Regering end det udenrigspolitiske, og atter maa det siges, at der er ikke et politisk Omraade, der mindre taaler at baandlægges i bestemte Programpunkter end netop det udenrigspolitiske, af den simple Grund, at de Faktorer, man dér har at regne med, i ringere Grad end andre kan paavirkes af et enkelt Lands Regering, og at der paa dette Omraade stadig indtræder mere eller mindre afgørende Forskydninger. Der er dog Forskel paa et i Enkelt-heder fastlagt Program, som altsaa ikke kan anbefales, og bestemte Maal, som ogsaa gennem skiftende Tider bør fastholdes, om den udenrigspolitiske Kurs vil forene Fasthed med Bevægelighed, som begge er nødvendige.

Naar man saa vil gøre sig klart, i hvilken Retning Maalet maa ligge, er det ikke et Spørgsmaal, som kan besvares ud fra forudfattede Ønsker eller maaske verdensanskuelige Ideer, som man er Tilhænger af, men ud fra Betragtningen af den bestemte Situation, Landet befinder sig i og vedblivende vil befinde sig i.

Det er nu ikke vanskeligt at pege paa de Faktorer, der fremfor andre vedblivende vil bestemme Landets udenrigspolitiske Skæbne. Det er først Fællesskabet med hele det skandinaviske Norden, hvilke Tanker man end maatte have om det Fællesskabs Karakter. At Fællesskabet er til Stede, er